DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 13. APRIL 1978 [1]

Luigi Ganzini
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 101/77

Sammendrag

Tjenestemænd — stilling der skal besættes — forfremmelse — afslag på en ansøgning — begrundelse ikke obligatorisk

(Vedtægten for tjenestemænd, art. 29, stk. 1, a) og art. 45)

Ansættelsesmyndigheden er ikke forpligtet til at begrunde sin afgørelse om ikke at vælge en bestemt ansøger, idet de i en sådan afgørelse indeholdte betragtninger kan skade den pågældende ansøger.

I sag 101/77

LUIGI GANZINI, tjenestemand ved EF-Kommissionen, boende 37, avenue Alphonse München, Luxembourg, repræsenteret af advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Biel's kontor, 18 a, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske konsulent, Raymond Baeyens, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Kommissionens juridiske konsulent, Mario Cervino, bâtiment Jean Monnet, plateau de Kirchberg,

sagsøgte,

angående i det væsentlige et krav om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at vælge sagsøger ved besættelsen af en stilling som

1 — Processprog: Fransk.

kontorist (C 3/C 2) under generaldirektoratet for personale og administration, direktoratet i Luxembourg, der var blevet opslået ved meddelelse om ledig stilling KOM/726/76,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden G. Bosco, dommerne J. Mertens de Wilmars og A. O'Keeffe,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Sagsøger, der blev kontraktansat som betjent af EKSF's Høje Myndighed i 1953, blev fastansat den 1. juli 1956 i kategori C, lønklasse 13, 6. løntrin. Den 1. januar 1958 blev han forfremmet til lønklasse 12, 5. løntrin (kontormedhjælper). På grundlag af en begæring, der var underbygget af en lægeattest, blev han i juni 1961 forflyttet fra publikationstjenesten til den interne tjeneste som receptionsbetjent.

Ved gennemførelsen af den nye tjenestemandsvedtægt blev sagsøger indplaceret i den nyoprettede kategori D, lønklasse 2, 7. løntrin.

Ved skrivelse af januar 1963 fra generaldirektoratet for administration og finanser (en skrivelse som flere gange er blevet bekræftet efter sagsøgers krav om en forklaring på den for ham »tabforvoldene nedrykning«) blev der imidlertid truffet en overgangsforanstaltning for sagsøger:

»... på grund af de rettigheder, som De har erhvervet, har Den høje Myndighed desuden besluttet, at De personligt fra den indplacering, De ellers ville have haft i kategori C, kan bevare muligheden for at komme i betragtning ved forflyttelse eller forfremmelse til en ledig stilling i denne kategori, som De måtte være interesseret i ...«.

Med virkning fra 1. november 1975 blev Ganzini forfremmet til lønklasse D 1, 6. løntrin (betjentgruppeformand).

På en meddelelse om ledig stilling KOM/726/76 angående en stilling som kontorist i (C 3/C 2) under GD IX i Luxembourg, »forsendelsestjenesten«, blev der indgivet to ansøgninger, henholdsvis fra Ganzini (D 1) og fra S. (C 4).

Ved skrivelse af 26. november 1976 afgav chefen for administrationsafdelingen en udtalelse til chefen for personaleafdelingen i Luxemborug, hvori det hed:

»Hr. S. har de bedste kvalifikationsbeviser ..., navnlig fordi han har meget længere og nyere erfaring inden for forsendelse end Ganzini«.

Ved afgørelse af 7. december 1976 blev S. forfremmet til den omtvistede stilling.

Ved en udateret skrivelse, som Ganzini oplyser at have modtaget i begyndelsen af januar 1977, blev det meddelt Ganzini, at ansættelsesmyndigheden:

»non ha potuto accogliere alla Sua candidatura per l'impiego resosi vacante«

(ikke har kunnet tage Dem i betragtning til den ledige stilling).

Ved to skrivelser af 1. marts 1977 indgav Ganzini til ansættelsesmyndigheden:

— dels en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, hvori han kræver, at der før hans pensionering sker en regularisering af hans tjenstlige stilling i form af en udnævnelse til lønklasse C 3;

— dels en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori det hed:

»... jeg kan ikke acceptere, at jeg er blevet forbigået som ansøger, når stillingen retteligt burde være tilfaldet mig«.

Ved skrivelse af 17. maj 1977 blev ansøgningen om en »genplacering« i kategori C afslået.

Ved skrivelse af 29. september 1977 fra Kommissionen, underskrevet af Christopher Tugendhat, blev det meddelt sagsøger (som hævder aldrig at have modtaget dette brev), at:

hans »ansøgning er blevet behandlet, dvs. bedømt på samme måde som en ansøgning fra en anden tjenestemand, som har indgivet ansøgning inden for rammerne af proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) med henblik på besættelse af den omhandlede stilling ved forfremmelse«.

Da sagsøger ikke fik svar på sin klage inden for den fastsatte frist på 4 måneder, har han den 2. august 1977 anlagt nærværende sag.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandlung uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøger har nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at afgørelsen om ikke at imødekomme sagsøgers ansøgning er ulovlig, og at den følgelig bør annulleres.
2. Det statueres, at den stiltiende afvisning af klagen er ubegrundet, og at den følgelig bør annulleres.
3. Det statueres, at ansættelsesmyndigheden har begået en fejl, og at den følgelig bør erklæres ansvarlig herfor.
4. Sagsøgers ideelle skade fastsættes til en franc.
5. Sagsøgte dømmes til at afholde samtlige af sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

1. Frifindelse.
2. Sagsøger idømmes sagens omkostninger.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

Sagsøger har gjort gældende, at den omtvistede afgørelse ikke er begrundet, og at den derfor er i strid med vedtægtens artikel 25, med mindre sagsøgte kan bevise, at det forhold, at man simpelt hen har forbigået sagsøgeren som ansøger, ikke er en afgørelse, der indeholder et klagepunkt imod ham.

Meddelelsen om den ledige stilling er mangelfuld, om ikke ulovlig, idet den ikke indeholder tilstrækkelige oplysninger til at ansøgerne kan bedømme deres chancer. Den burde i det mindste i medfør af vedtægtens artikel 29 have anført den bindende forpligtelse til at undersøge mulighederne for forfremmelse i henhold til artikel 45. Denne sammenligning er imidlertid tilsyneladende ikke blevet foretaget.

Endelig har sagsøger anført, at ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at imødekomme sagsøgers ansøgning er støttet på overvejelser, der indebærer magtfordrejning. Det svar, som sagsøger har modtaget på den klage, hvori han krævede en regularisering af sin tjenstlige stilling, slutter nemlig således:

»Jeg skal endelig bemærke, at De ved Deres nylige forfremmelse til D1 efter min mening har fået en værdig afslutning på Deres karriere, hvilket i øvrigt også gælder for flere af Deres kollegaer, som befinder sig i en tjenstlig stilling, som er identisk med Deres«.

Dette kunne være »forklaringen« på det anfægtede afslag, men det er imidlertid ikke tilstrækkeligt som begrundelse. Magtfordrejningen består i, at administrationen ikke har undersøgt, om sagsøgers tilfælde adskilte sig fra situationen for andre tjenestemænd, der ligesom ham var blevet rykket ned, og i, at administrationen i sin bestræbelse på at behandle alle lige har overset forpligtelsen i vedtægtens artikel 7, stk. 1 til udelukkende at tage hensyn til tjenstlige synspunkter.

Kommissionen har svaret, at den ikke ved at foretrække den anden ansøger, fordi denne havde en længere og nyere erfaring inden for forsendelse, på nogen måde er gået ud over sine skønsmæssige beføjelser, idet besættelsen af stillingen er sket ud fra hensynet til tjenstlige synspunkter og forfremmelsen er foretaget efter en sammenligning i henhold til vedtægtens artikel 27, stk. 1 og artikel 45, stk. 1.

Meddelelsen om en ledig stilling som sådan var ikke behæftet med nogen mangel. Den angav fuldt ud både den stilling, der skulle besættes, arbejdsområdet og de nødvendige kvalifikationer.

Der er ikke ført noget objektivt bevis til støtte for anbringendet om magtfordrejning. For så vidt angår administrationens svar på sagsøgerens klage om regularisering af hans tjenstlige stilling, indeholder dette ikke noget bevis på, at ansættelsesmyndigheden skulle have været fjendtlig instillet over for sagsøger.

Sagsøger har i sin replik anført, at han har anfægtet en ganske bestemt afgørelse, nemlig afgørelsen om ikke at ville »acceptere« hans ansøgning. Kommissionen vil tilsyneladende fornægte forskellen mellem det forhold, at en ansøger ikke gives adgang til prøverne, og det forhold, at ansøgeren ikke udvælges til den ledige stilling. Hvis der var foretaget en egentlig sammenligning af fortjenester, ville en anden ansøger naturligvis kunne være blevet udnævnt. Sagsøger har bemærket, at Kommissionen med støtte i dokumenter har anført, at sagsøgers ansøgning er blevet accepteret og taget i betragtning ved bedømmelsen. Kommissionen burde have meddelt dette inden for de fire måneder, der fulgte efter klagens indbringelse. Da Kommissionen har undladt dette, har den begået en betydelig fejl, og ansvaret for, at sagen er blevet anlagt, må fuldt ud påhvile Kommissionen. Sagsøger vil dog kunne overveje at frafalde sagen, hvis sagsøgte

erklærer sig parat til at dække de afholdte udgifter.

Kommissionen har svaret, at ordlyden af den afgørelse, der blev forkyndt for sagsøger i januar 1977, er en del af den trykte formular, der anvendes ved alle ansøgninger.

Forsinkelsen med udarbejdelsen af Kommissionens svar den 24. september 1977 på klagen af 1. marts 1977 beror på, at generaldirektoratet for personale ligger ved Kommissionens sæde i Bruxelles, mens sagsøgers sagsakter befandt sig i Luxembourg.

Sagsøger, repræsenteret af advokat V. Biel, Luxembourg, og EF-Kommissionen, repræsenteret af sin juridiske konsulent, R. Baeyens, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 23. februar 1978.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 9. marts 1978.

Præmisser

1 Under denne sag, der er anlagt den 2. august 1977, er der i første række nedlagt påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at vælge ansøgeren til den stilling som kontorist (C 3/C 2) under generaldirektoratet for personale og administration i Luxembourg, »forsendelsestjenesten«, som var blevet opslået ledig ved meddelelse om ledig stilling KOM/726/76;

2 to ansøgere reagerede på meddelelsen, nemlig hr. S. (C 4) og sagsøger (D 1), som begge kunne komme i betragtning i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, afsnit a), dvs. ved forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen;

3 chefen for administrationsafdelingen i Bruxelles udtalte i skrivelse af 26. november 1976 til chefen for personaleafdelingen i Luxembourg, at »... hr. S. har de bedste kvalifikationsbeviser til [den pågældende] stilling, navnlig fordi han har meget længere — og nyere — erfaring inden for forsendelse end Ganzini«;

4 ved afgørelse af 7. december 1976 blev hr. S. forfremmet til den omtvistede stilling;

5 ved udateret skrivelse, som sagsøger påstår at have modtaget i begyndelsen af januar 1977, fik sagsøger meddelelse om, at ansættelsesmyndigheden

»non ha potuto accogliere alla Sua candidatura per l'impiego resosi vacante« (ikke har kunnet tage Dem i betragtning til den ledige stilling);

6 ved skrivelse af 1. marts 1977 indbragte Ganzini en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2 til ansættelsesmyndigheden, som Kommissionen ikke besvarede, således at den manglende besvarelse i henhold til nævnte artikel fra 1. juli 1977 måtte anses som en stiltiende afvisning, som sagsøger ved nærværende søgsmål kræver annulleret.

7 Først ved sagsøgtes skrivelse af 29. september 1977, underskrevet af Christopher Tugendhat, blev det meddelt sagsøgeren, at hans »ansøgning er blevet behandlet, dvs. bedømt på samme måde som en ansøgning fra en anden tjenestemand, som har indgivet ansøgning efter fremgangsmåden i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) med henblik på besættelse af den omhandlede stilling ved forfremmelse«;

8 sagsøger har anført, at han aldrig har modtaget denne skrivelse.

9 Til støtte for sit søgsmål har sagsøgte gjort gældende, at afgørelsen om ikke at »acceptere« hans ansøgning, som indeholder et klagepunkt mod ham, ikke er begrundet, hvilket strider mod vedtægtens artikel 25.

10 Ansættelsesmyndigheden er ikke forpligtet til at begrunde sin afgørelse om ikke at vælge en bestemt ansøger, idet de i en sådan afgørelse indeholdte betragtninger kan skade den pågældende ansøger.

11 Selv om det italienske verbum »accogliere« (på dansk: »tage i betragtning«) ikke svarer til det franske »retenir« (på dansk: »vælge«), står det fast, at det pågældende verbum i Kommissionens afgørelse om ikke, på grundlag af proceduren om forfremmelse eller forflyttelse efter vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), at vælge sagsøger efter en sammenligning af de to ansøgeres fortjenester, skal forstås i sidstnævnte betydning;

12 administrationen har således på ingen måde overskredet sine skønsmæssige beføjelser, og den har ved stillingens besættelse udelukkende taget hensyn til tjenstlige synspunkter;

13 administrationen burde imidlertid have udnyttet den frist, der er fastsat til besvarelse af en administrativ klage, til at rette sagsøgers misforståelse;

14 anbringendet savner desuagtet fornødent grundlag og kan derfor ikke tages til følge.

15 Sagsøger har dernæst anført, at den omtvistede meddelelse om ledig stilling var behæftet med en mangel, for så vidt som den ikke indeholdt tilstrækkelige oplysninger til, at ansøgerne kunne bedømme deres chancer, og for så vidt som den i hvert fald burde have angivet den ufravigelige forpligtelse til at undersøge mulighederne for forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45.

16 Spørgsmålet om den angivne manglende sammenligning af de to ansøgeres fortjenester er allerede besvaret;

17 i øvrigt indeholder den anfægtede meddelelse de fornødne oplysninger både om den stilling, der skulle besættes, om arbejdsområdet og om de krævede kvalifikationer;

18 anbringendet kan derfor ikke tages til følge.

19 Sagsøger har endeligt gjort gældende, at der skulle være begået magtfordrejning ved administrationens manglende undersøgelse af, om Ganzini's situation adskilte sig fra situationen for de andre tjenestemænd, der — ligesom han — var blevet udsat for en nedrykning ved vedtægtens ikrafttræden i 1959.

20 De andre tjenestemænd, som sagsøger omtaler, har ikke ansøgt om den omtvistede stilling, og derfor er sagsøgers situation ikke blevet og skulle heller ikke have været sammenlignet med disse tjenestemænds situation;

21 i øvrigt er det påvist, at ansættelsesmyndighedens valg skete ud fra hensynet til tjenstlige synspunkter, og herefter kan ansættelsesmyndigheden ikke beskyldes for magtfordrejning;

22 anbringendet kan ikke tages til følge.

Vedrørende sagsomkostningerne

23 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagsomkostningerne;

24 sagsøger har tabt sagen;

25 under hensyn til, at Kommissionen undlod at oplyse sagsøger om, at han havde misforstået meningen med afslaget på hans ansøgning, pålægges sagsøgte imidlertid i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, andet afsnit, samtlige omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgte afholder samtlige sagsomkostninger.**

Bosco Mertens de Wilmars O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. april 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling